

LA MAINADA

Lola A.

Barcelona, 2 de novembre de 1923 • Preu: 15 cts. • Any III - Núm. 126

— Escolten, bon home: que heu vist passar un conill?
 — Sí, senyor, sí!... Corria tot adalerat i rient i m'ha semblat que deia:
 "Quina punteria! Quina punteria!"

PAGINA DELS INFANTS.

— Mossega aquest gat?
— D'això viu.

— Jo per esmorzar prenc llet i a mig matí menjo un llonguet i un xic de pernil. I tu?

— Jo, xocolata.
— Xocolata? No sé pas què hi veus!
— Segons. Moltes vegades un vas d'aigua.

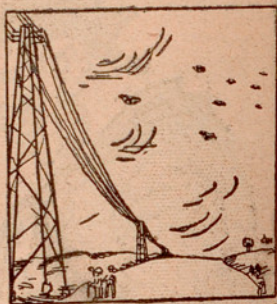

— Vostè és la mecanògrafa?
— No, senyor, no, jo sóc la fregallòfaga.

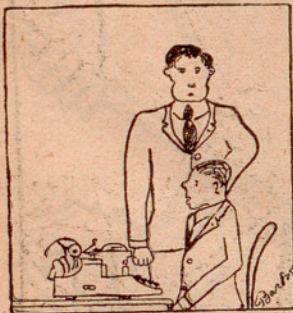

— Mira, aquell xicot, que és el meu xòfer, s'empassà l'altre dia una peça de cinc cèntims.

— I què vas fer?
— Ves! L'hi vaig descomptar a fi de mes.

— Redimontri! Que és alt això!
— Home! No veus que hi passa la corrent a alta tensió?

— ¿Com és que escrius la lletra en francès i t'acomia-des en català?

— Ja saps que no m'ha agradat mai fer-ho a la francesa.

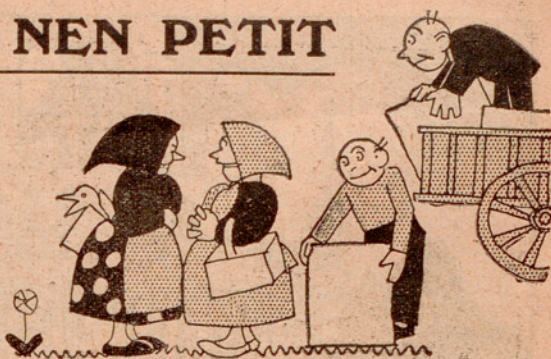
— I tu, de què fas?
— Sóc corredor d'aigua-naf, de la casa «Margalef», de Calaf.
— Caram! No ets pas un bolchevick?

— Ves si és presumit, En Quico. Perquè treballa a les brigades municipals, fa córrer que és brigadier.

PÀGINA DEL NEN PETIT

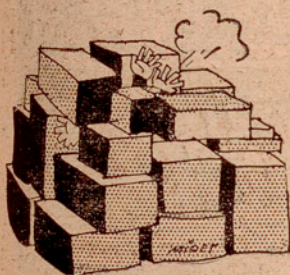
Quan la senyora
Mun de ta co men-
çava a explicar co-
ses, mi reu, no a ca-
bava mai! Parla que
par la, li pas sa ven
les ho res que no se
n'a do na va. Hau rí eu

Tant atrafegada es-
ta va la senyora Mun-
de ta, que ni ella
ni la seva com-
panya de con-
versa s'a do na-
ren que al seu en-
torn s'anà fent
una pila de cai-

ri gut un di a que s'es-
ta va gar lant men tre
En Ge ro ni i En Bal-
di ri

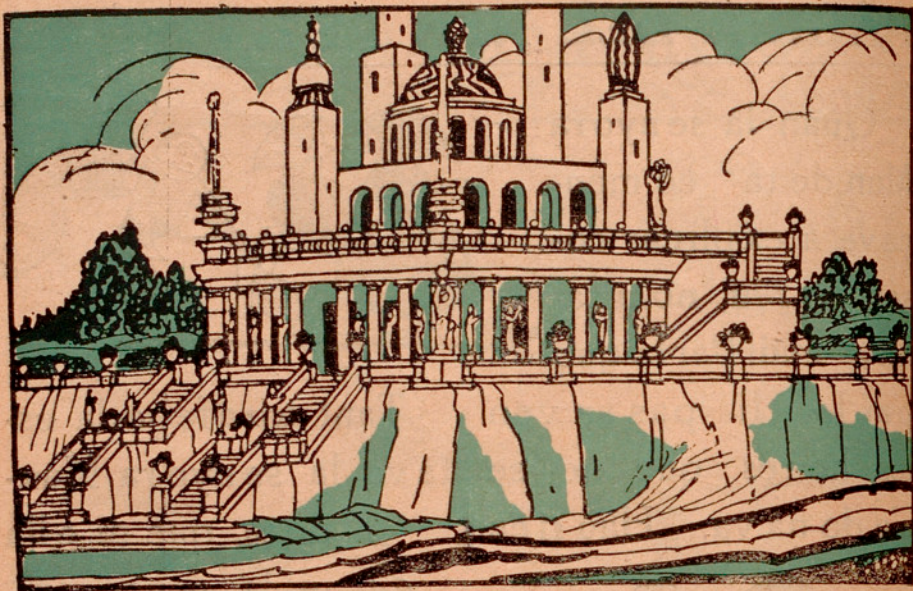
des car-
re ga-
ven cai-
xes.

xes i es que da ren en-
ter ra des din tre. I es
con ta que bo i enter-
ra des, la xe rra me ca
s e g u í.

Déu les
hagi per-
donades!

marbre que descendien fins a la mar. Magnífiques cúpules daurades en coronaven el teulat, i entre les columnes que voltaven tot l'edifici hi havia estàtues de marbre que semblaven vivents. Per les altes finestres hom veia en les grans sales preciosos tapisos de seda i meravellosos retrats que cobrien els murs. Al mig de la sala més gran rajava una font els raigs de la qual anaven fins a la cúpula de la teulada per on el sol aclaria l'aigua i les plantes que creixien a la piscina.

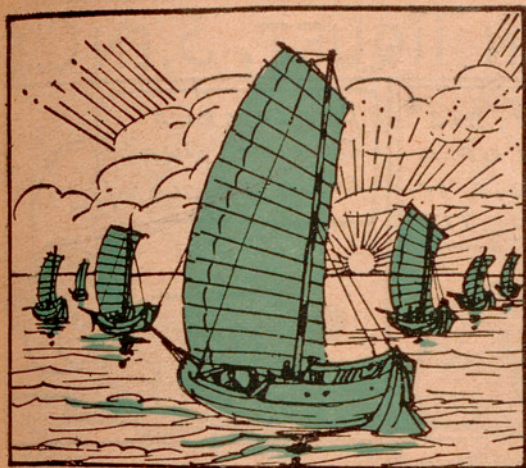
La petita sirena ja sabia on habitava el príncep. Va anar-hi molt sovint a passar el capvespre i la nit sobre l'aigua. Va nedar molt més lluny, en el país on les seves germanes no havien mai gosat anar. Anava fins a l'estret canal que vorejava l'esplèndida terrassa de marbre. S'hi asseia i esguardava el jove príncep qui es creia estar sol sota la formosa claredat de la lluna. El va veure sovint, a la nit, passejar-se al so de la música en el seu bastiment ornat de banderes. Sortia llavors del seu amagatall, i, quan el vent jugava a través dels seus cabells

argentats, s'hauria pogut creure que era un cigne que desplegava les ales.

Sovint, quan els pescadors anaven a la pesca a l'encesa, oïa que deien bé del príncep, i se sentia joiosa d'haver-li salvat la vida quan anava sacsejat i mig mort entre les onades, i es recordava amb quina joia havia estret el seu cap sobre el seu pit i l'havia cobert de petons. Però ell no sabia res de tot això, i no podia aconsolar-la.

Com més anava més estimava els homes i més desitjava poder viure entre ells, el món dels quals li semblava més gran que el seu. Ells podien vogar en navilis sobre la mar, assolir les altes muntanyes fins als núvols;

un dia i tenir la meua part en el món celestial.

— Es impossible pensar-hi — va dir la vella. — A més, nosaltres som molt més felices que no pas els homes!

— Doncs, hauré de morir i canviar-me en escuma! Llavors, no sentiré més el cant de les onades? Ja no veuré més les belles flors ni el sol vermell?

— No — va dir la vella — si no trobes un home que t'estimi fins al punt que per ell siguis més que pare i mare. Si et dona tots els seus pensaments i tot el seu amor, i un clergue posa la teua mà dreta dins la seva per unir-vos per sempre més, la seva ànima es juntarà a la teua i obtindràs una part de la felicitat reservada als homes. Però això no

pot ésser; aquesta cosa que trobem tan bella aquí baix a la mar, la nostra cua de peix, passa per lleig a la terra. Per ésser bonic entre els homes cal tenir dos peus pesants que anomenen cames.

La sirena sospirà i esguardà tristament la seva cua.

— Vina — va dir la vella. — Anem a divertir-nos. Dansem i saltem durant els tres cents anys de la nostra vida. Veritablement ja n'hi ha prou. Apa, vina! Aquesta nit hi ha un gran ball al castell.

En efecte, s'havia desplegat una magnificència de la qual no pot tenir-se la més

llur país, amb els boscos i els camps, s'estenia més enllà dels esguards. Hi havia tant de coses que volia saber i a les quals les seves germanes no podien respondre! Va anar a trobar la seva àvia, que coneixia molt bé el món de dalt: el nomenava *el país de damunt de la mar*.

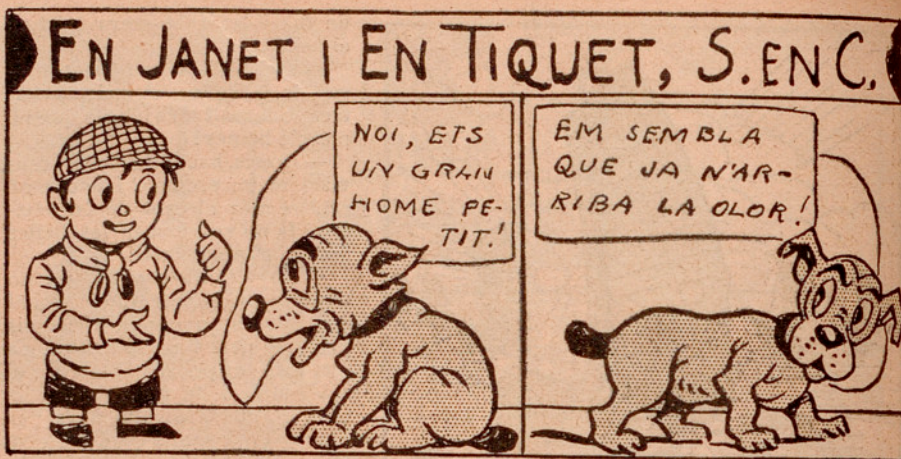
— Quan els homes no es neguen, ¿podem viure eternament? — va preguntar ella. — No moren, com nosaltres, dins la mar?...

— Sí — va dir la vella: — han de morir, i la llur vida no dura pas tant com la nostra. Podem viure tres-cents anys; però, quan la nostra vida s'acaba, som canviades en escuma, i no tenim la nostra tomba entre els que estimem. La nostra ànima no és immortal; és per això que no tenim una segona vida. Som com les algues: tallades, no tornen a créixer més. Els homes, al contrari, tenen una ànima immortal que sobreviu àdhuc quan el cos és dins la tomba. Ella munta llavors a través els aires, fins a les estrelles lluminoses. Així com muntem a flor d'aigua per esguardar la terra, l'ànima humana se'n vola a les regions que nosaltres no podem veure.

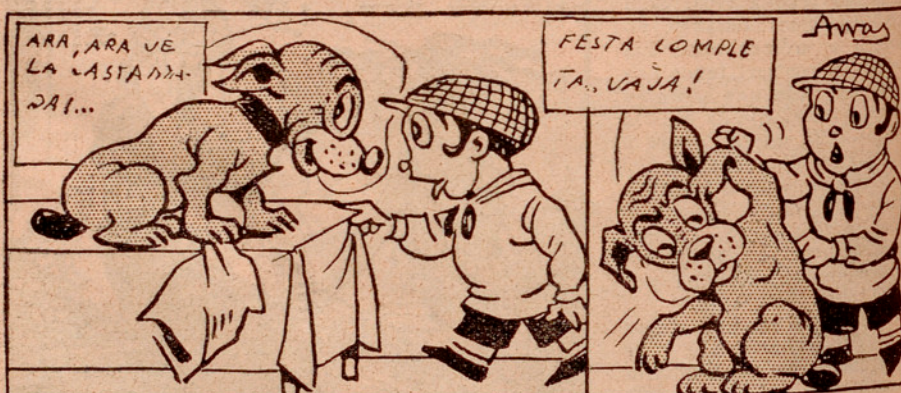
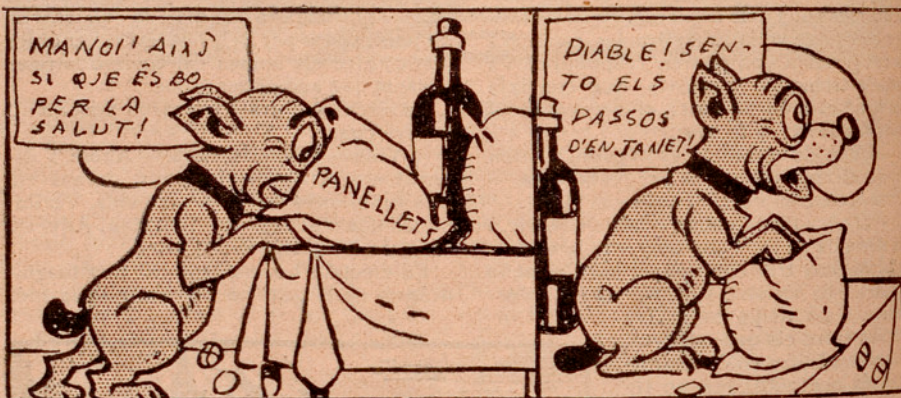
— Per què no hem rebut una ànima immortal? — va preguntar tristament la sirena. — Donaria de bella gana els meus tres-cents anys de vida per ésser home durant

(Continuarà)

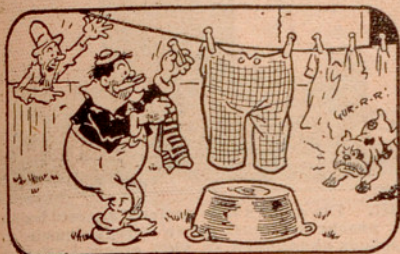

— Avui celebrarem la festa de Tots-Sants, Tiquet. Si ets bon minyó, t'hi deixaré prendre part quan arribi l'hora dels panellets i les castanyes.

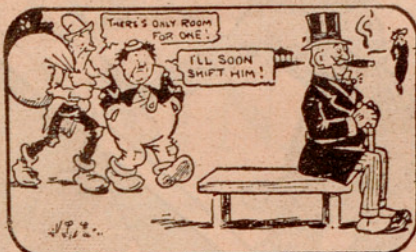

— Això és ésser bon minyó?... Doncs, té! Ja que t'has menjat els panellets, no et quedis sense castanyes!

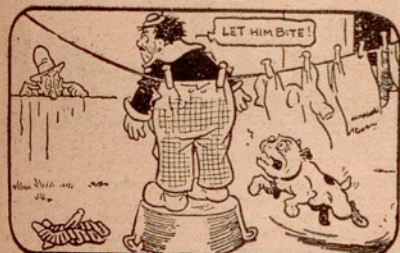
ALLÒ QUE FA RIURE ELS ALTRES NOIS

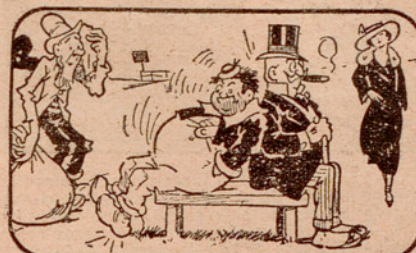
No és cosa lleu *pispar* la roba estesa quan d'un *bulldog* pot témer's l'escomesa.

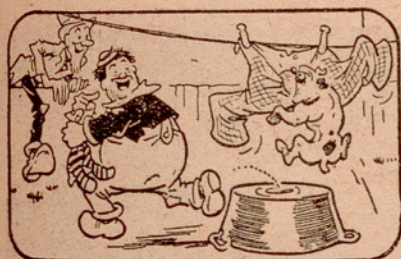
Retuts pel pes del furt i la fadiga, el més gras d'ells va a asseure's en un banc.

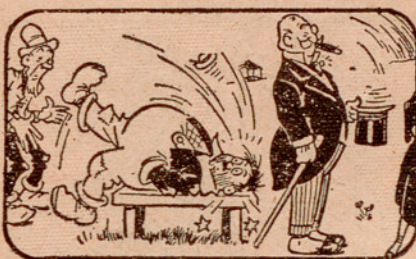
Oh ser humà, que per l'enginy t'exalces, però que esmerces pel mal, quan d'unes calces

I en ajaçar-se, troba una espatlla amiga que se li escau coixí més que entrebanc.

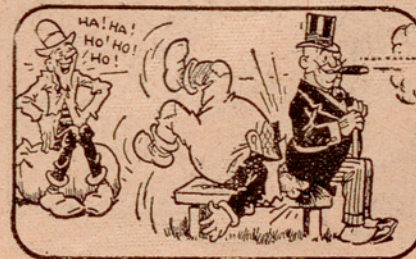
en fas parany de l'iracund ullal d'un ca que estima el deure i que és lleial!

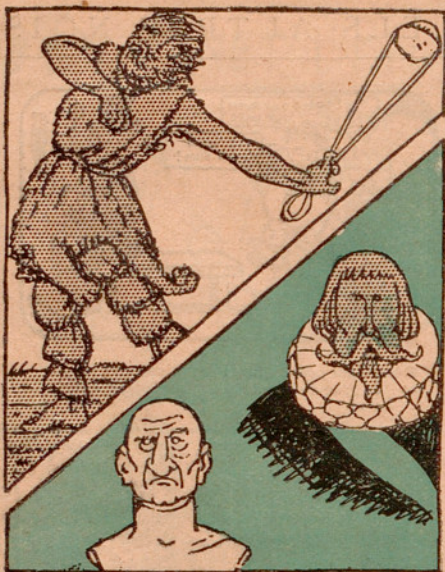
De sobte ve una dama i el senyor s'alça, rabent, per saludar-la. En tant

Així, mentre ell rosega, ric i rac, t'enduus la roba presa dintre un sac.

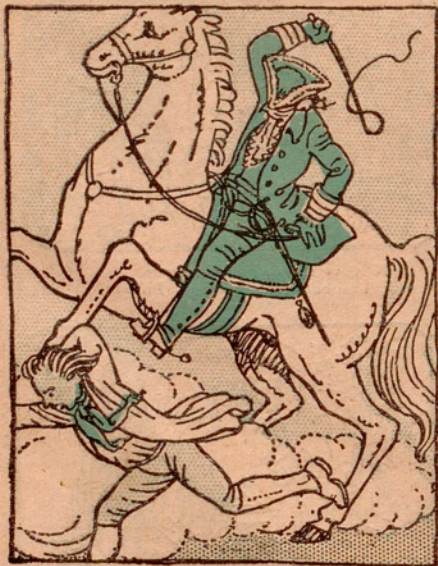
l'home gras cau de pla. Al cap d'un instant, el cap de l'home gras fou figa-flor.

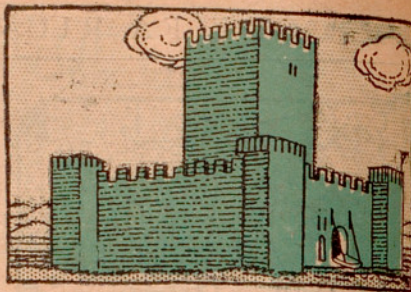
I. — La família dels Llordacs patia hereditàriament de mal de pedra. Ja sos avantpassats aprofitaven els càlculs renals per a projectils.

II. — Caius Mingo Llordacus, senador romà, il·lustrà els anals de la ciència amb la invenció del càlcul infinitesimal.

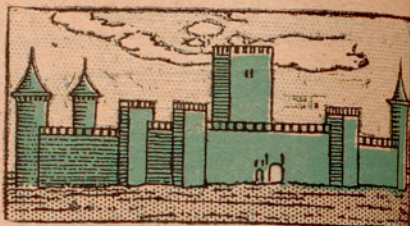
Aitre membre cèlebre fou Ermengol VIII, que inventà la màquina calculadora.

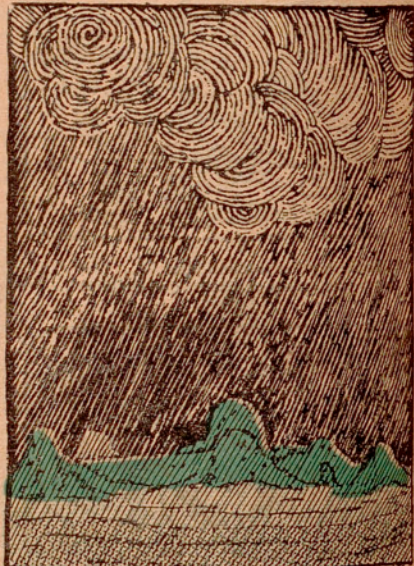
IV. — El despotisme dels Llordacs contra els humils fou tan gran que atragué la ira divina. V. — La qual es manifestà en forma de terrible alguat que dissolgué com un bolado aquella

III. — Els papers més antics d'aquesta família ens assebenten que, ja en temps remots, els Llordacs abandonen la vida errant i selvática

dels foners per la vida sedentària del castell. Aviat s'adonen que les llurs pedres, malgastades com a projectils, poden aprofitar-se millor en l'edificació de la mansió familiar. I així, de generació en generació, els càlculs d'aquella aristocràtica successió van aixecant les muralles, fosos, torres i baiuarts d'aquella imponent fortalesa.

fortalesa de l'orgull i de la crueltat. Això succeí el dia de Sant Hilari, ço que explica el miracle, car ja és sabut el poder dissolvent de les pedres renals que posseeix l'aigua de Sant Hilari.

Redacció, Administració
i Impremta:
Vich, 16 - Tel. G. 1471

126
Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7'50 ptes.
Estranger, 13

Número solt: 15 cèntims

Endarrerit, sense fulletí: 15 ets. - Amb fulletí: 25 ets.

Surt cada divendres

LA MAINADA

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

ELS BELLS INDRETS DE CATALUNYA

Santa Maria de Terrassa (Vegi's pàg. 838)

Cròniques del Cavaller de Sant Jordi

LES EINES DEL TREBALL

LA primera cosa que hom fa quan vol aprendre un ofici és aprendre a manejar les eines del treball. Sense saber-les manejar no podria mai fer ben fet el seu ofici.

Un aprenent de fuster, abans de voler fer una porta o una taula, ha d'aprendre a clavar claus i a serrar fustes, agafar bé el martell, el xerrac i el ribot i la garlopa i la gúbia i totes les eines. Un aprenent de manyà ha d'aprendre a fer servir bé la llima i saber-la fer lliscar justament en la direcció que calgui i ha d'aprendre a donar un bon tremp al ferro. Un aprenent de paleta ha d'aprendre a saber barrejar el morter i a moure la paleta com cal, i a fer servir el plom i l'escaire.

Tots els oficis, totes les coses del món necessiten en els començos del seu aprenentatge un estudi de les eines del treball i de la manera de manejar-les.

Vosaltres, infants estimats que em llegiu i em seguïu, tots sabeu que dintre la vida hi ha un ofici molt important a començar, que és el del vostre perfeccionament; que aquest ofici i aquest negoci és el que us ha de fer rics a vosaltres i a la vostra pàtria; i que el sortir-hi guanyant o perdent depèn purament i exclusivament de la vostra voluntat. Tots sabeu també que aquest ofici es comença a l'escola i que allí és on cal començar-lo bé si després vol poder-se'n treure bon profit.

Aquest ofici, aquest negoci també té les seves eines, com tots els oficis i com tots els negocis, i també cal saber-les manejar si després es vol treure bon profit de l'ofici.

Quines eines són les d'aquest ofici? Això no és gaire difícil de saber. Cada cosa que us donen per fer servir és una eina de treball. Els llapis, la ploma, els quaderns, les llibretes, els llibres, la cadira i la taula amb el seu calaix on treballem, l'aula on estudieu, i fins el

jardí o el pati de l'escola on jugueu. Ah! Veu's aquí que ara veig molts nois que no se n'havien adonat mai que aquestes són les seves eines de treball, i encara són molts més els que, fins sabent-ho, no les saben fer servir. Aquell noi que mossega la ploma i el llapis del capdamunt, i aquella noia tan poc polida en els seus quaderns, que els té amb una taca a cada pàgina. Aquell noi que malmeta les llibretes arrencant-ne fulls, i aquell altre que embruta els llibres amb ninots i no es capté de posar-hi cobertes. Aquella noia que té el calaix tan mal endregat, dins el qual s'hi troben rosegons de pa, vetes, taps de suro, papers de caramel, etc., barrejats amb els llibres i papers que no guarden cap ordre i és un problema difícil trobar-ne un quan es necessita. Aquell noi que eixuga la ploma amb el davantal, i aquell altre que sempre es gronxa en la cadira. Tots aquests són els que no saben fer servir les seves eines de treball.

Cal aprendre'n, estimats meus, de fer servir aquestes eines. Sembla senzill i, ja veieu! molts nois i noies no en saben gens. També sembla senzill clavar un clau i manejar un martell, i primer cal aprendre'n.

Jo us dic que tingueu per ben segur que, si sabéssiu manejar les vostres eines de treball, vosaltres mateixos quedaríeu meravellats de com faríeu més bona feina. Si sabéssiu tenir sempre un calaix molt ben endregat, i uns llibres molt nous i unes llibretes molt netes. Si sabéssiu no tirar mai ni un paper a terra i sabéssiu ésser en tot molt nets i polits, i ordenats, i curosos, jo us prometo que guanyaríeu molt temps i que, sense donar-vos-en compte, veuríeu com hi guanyaria molt el començ del vostre perfeccionament, que és el negoci que ha de donar nom a vosaltres i a la vostra pàtria.

EL CAVALLER DE SANT JORDI

DE LES COSES QUE PASSEN

ELS DOS VAILETS

A En Lluís Tasis, afectuosament

QUE ho fa, Cisquet, que En Jepó, d'un quant temps ençà sembla allunyar-se de tothom, com si es donés vergonya de parlar amb nosaltres, no és tan atent com abans i està sempre malmirró?—digué Na Mariona, la pubilleta del mas «Llorer», al petit vailet.

—Jo també ho havia notat, mes no sé a què pot ésser degut. Tal volta l'haver-se acoplat amb mals companys... Aquest daler que té d'anar a vila així que el treball el deixa lliure, és un mal averany que crec que amb el temps li ocasionarà alguna dissort.

—Jo penso el mateix que tu, puix la vila té molts espectacles malèfics i el vici és un poderós reclam que atreu els incauts que, mancats d'experiència, s'hi atansen...

Aquí s'interrompé la conversa per por d'ésser oïts per l'alludit, el qual venia del prat de pasturar el ramat de bous i vedells, pujant al mas per un camí vorejat de canyars que es balancejaven a l'impuls de l'oreig del capvespre.

En Cisquet i En Jepó eren els dos vailets de la prou coneguda masia empordanesa. El lligam de la simpatia que des de molt temps unia a ambdós s'havia anat aflixant per moments i menaçava rompre's.

A què era degut? En Cisquet, pel seu afable caràcter, es guanyava tot seguit les simpaties de tothom. Demés, era servicial, obedient i bondadós, condicions que si bé no mancaven a l'altre, no les tenia tan arrelades.

Per això, des que fou recollit per l'amo del mas a les vores del rieral dels pollancrers, aquell capvespre d'hivern, mig mort de fam i retut pel cansanci,

quan el nostre Cisquet no era més que un captaire orfe, era molt estimat dels amos i, sobretot, de la bona pubilleta, a la qual ell li estava profundament agraït, puix gràcies a ella s'havia educat cristianament i sabia llegir i escriure.

Tal volta aquest interès que per ell es prenién els seus superiors i el fet d'encarregar-li els treballs de més compromís i menar-li els encàrrecs de més confiança, havia fet brotar en el cor del seu company la llavor de l'enveja...

Un cap al tard, quan En Cisquet es disposava a recollir el ramat per portar-lo a la cleda, es donà compte que li mancava una ovella.

Amb molt de greu hagué de comunicar-ho a l'amo.

—Déu vos guard, Joan... Haig de donar-vos una mala nova.

—Tu t'explicaràs, marrec...

—Si, mireu, se m'ha esgarriat una ovella.

—Me caso amb l'orella dreta del vedell guerro! I com ha estat això?

—Ho ignoro, mon amo... Així que he vist que em mancava, he enviat a la Linda a donar un tomb pels encontorns per veure si la trobava, mes l'ovella no ha aparegut.

L'amo no volgué donar importància al fet, convençut de la fidelitat i els bons serveis del seu vailet...

També al cap de pocs dies, després de venir de cobrar de la veïna vila el preu d'una vedella, com que en arribar al mas no hi havia sinó la mestressa, guardà la quantitat cobrada en la seva cambra per fer-la després efectiva al cap de casa; però més tard, en recomptar-la, hi trobà a manca un bitllet de cinc duros.

A ell li semblava impossible allò que li passava, mes el que acabava de turmentar-lo era el comunicar-ho a l'amo... Una vegada aquest assabentat del fet, suposà que era una estafa del deutor, qui, cregut de la confiança del vailet, li havia escatimat vint-i-cinc pessetes. De totes maneres el perdonà, recomanant-li que una altra vegada comptés bé els diners en lliurar-los-hi el deutor.

Però no acabà encara aquí la dissort del pobre vailet...

Era el matí d'un diumenge. El rellogge de sol situat a la façana de la masia marcava les vuit.

Al cap de poc s'oïren pels voltants de la casa les alegres veus d'unes garri-des pagesetes. Eren les companyes de Na Mariona, que anaven a cercar-la per oir missa a vila.

Aquell matí de maig era radiant i bell i l'esclat ufanós de la primavera es reflectia en totes les coses i en tots els éssers.

Les gentils muntanyenques havien copsat aquest goig, que es manifestava

exteriorment en el somriure plascèvol que embellia el llur semblant i en les alegres rialles que trencaven llurs llavis.

Pel camí havien abastat dels floridíssims jardins les primeres poncelles i amb elles havien fet sengles poms per guarnir l'altar de la Verge...

Fuia poc que esperaven a la xamosa hereva, quan aquesta baixà de la seva cambra precipitadament i cridant amb veu tremolosa:

—Mare! Mare! M'han robat la medalla d'or de les festes!...

—Què dius, filleta?— féu la bona mare.—Això no pot ésser. T'ho deus haver mirat malament. Aquí a casa no hi ha entrat cap foraster, i dels d'aquí ningú s'haurà atrevit a prendre't la famosa medalla, el present que et férem el dia de ta primera comunió.

—Sí, sí, n'estic ben certa, i és tan evident com la llum del sol que ara ens il·lumina...

Un a un anaren compareixent tots els del mas, fent-se tots creus del succeït.

De prompte Na Cristina, la criada més vella del mas, digué calmosament:

—No us amoïneu, que acabo de trobar ço perdut i tal volta el culpable...

Tots quedaren sorpresos, i més que ningú l'amo, el qual demanà a la criada li digués el nom del qui ella creia l'autor del robatori.

La serventa confessà que l'havia trobada al peu del iac del vailet Cisquet. Aquest, que es trobava present, sentí en el cor una forta punyida, havent de fer esforços per poder-se tenir dret.

Totes les mirades es clavaren en el rostre de l'orfe, qui en aquells moments hauria volgut fondre's.

L'amo s'adreçà menaçador vers ell:

—Digues: és veritat que has obrat aquesta mala acció?

L'interpellat quedà més blanc que el paper i no pogué dir un mot.

L'altre continuà:

—La desaparició de l'ovella l'altre dia i el desfalc dels cinc duros són dues agravants que pesen sobre teu, són dues proves irrefutables de què tu ets el qui has robat la medalla de la meua filla.

Na Mariona, en veure'l tan irat,

l'estirà per l'ermilla i li digué a cau d'orella, per calmar-lo:

—Deixeu-lo, pare. No veieu quina cara de compassió que fa, que reflexa clarament la seva innocència i la bonesa del seu cor?...

—I encara goses defensar-lo? Aquesta cara de misericòrdia és la que fan tots els murrís.

Se t'ha trobat amb el fruit del delicte i ja no calen més proves.

—Cisquet—li digué després, més compassiu.—Sempre t'havia tingut per bon xicot, mes l'acció d'avui em fa retirar-te la meua amistat i la meua confiança i m'obliga a treure't del costat nostre... Per tant, ja ho saps, comença d'agafar els trastets i allunya't d'aquesta casa que fins ara ha estat la teua i on havies trobat uns protectors amorosos i uns bons germans!

Llavors el vailet digué:

—Mon amo, jo no sóc el culpable. Un altre qui tal volta ens escolta n'és l'autor, mes jo no!...

I, en acabar de dir aquestes paraules, s'oí un fresseig estrany rera un paller a l'ensem que un plor apagat, quasi imperceptible.

Era l'altre vailet, qui ho havia sentit tot des del seu amagatall i que, rosegat per la consciència i amargat pel peneïment, es llençava als peus de l'amo i del seu company de treball, dient entre sanglots:

—Perdó, perdó a tots!... Deixeu que us confessi la meua mesquinesa, però abans perdoneu el meu bon amic i castigau-me tan sols a mi, perquè sols jo sóc el culpable... Jo, criatura vil, dominat pel vici i per l'enveja, vaig ésser qui va estimbar l'ovella que creieu esgarriada, per a després anar a vendre-la i jugar-me els diners al café del poble; jo vaig ésser qui va quedar-se el bitllet de vint-i-cinc pessetes per al mateix fi, i jo he estat, per últim, qui ha amagat la medalla al jaç d'En Cisquet perquè recaigués sobre d'ell la culpa i fos despatxat... Mes ara us prego que em llenceu de casa vostra, car no sóc digne d'estar-hi més ni d'obtenir el vostre perdó!...

Tots foren profundament impressio-

nats per aquesta declaració i l'amo, humitejant-li els ulls, sols pogué dir aquestes paraules:

—A tu et perdono per la teva innocència—féu, dirigint-se a En Cisquet,—i a tu—a l'altre—per la teva sinceritat.

I, besant-los a tots dos al front, es lligaven tots tres en un estreta i germanívola abraçada.

ANTOLÍ TARRATS MAYOLA

ELS BELLS INDRETS DE CATALUNYA

SANTA MARIA DE TERRASSA

EL tresor més gran que enclou la ciutat de Terrassa és el recinte de les seves esglésies romàniques, situat en una partió d'aigües del torrent de Vallparadís, un dels més bells indrets de la ciutat, separat d'ella, d'un costat, per un alt pont gòtic d'esbelta arcada, i de l'altre per una gentil vall on pugen drets els pollancs i les fonts ragen cantadores.

Les esglésies del recinte són tres: Sant Pere, Sant Miquel i Santa Maria. Totes elles tenen aquell gust tan català característic dels monuments romànics. Avui ens plau donar una fotografia de Santa Maria, no, però, tal com és ara. Fa uns sis anys s'hi realitzà una important reparació perquè presentava unes esquerdes perillosíssimes, fent-s'hi amb aquest motiu troballes interessantíssimes. Se sabia ja de temps que aquestes esglésies havien estat construïdes allí on hi havia hagut l'antiga basílica de la ciutat d'Egara, ciutat que en rebé el títol de l'emperador romà Antoni Pius, cap allà a l'any 128 de J. C. Se sap que l'any 450 comptava ja la basílica cristiana amb bisbe, que es deia Ireneu, seguint la sèrie de bisbes fins a la invasió sarraina, havent-s'hi celebrat un Concili l'any 614. Però les importants troballes fetes en la restauració esmentada conduïren a descobrir la veritable planta de l'antiga basílica, havent-se trobat en el lloc que ocupen els

xiprers que es veuen en la fotografia, uns riquíssims mosaics romans que eren els que cobrien el sòl de la Seu.

Les tres esglésies romàniques, construïdes després de la reconquesta, són fetes amb una gran pobresa. Totes elles són bastides amb les pedres dels edificis derruïts. En la de Santa Maria s'hi troben pedres de totes menes; les més importants són dues làpides romanes encastades en dues columnes de mà esquerra, que són un testimoni del pas de l'imperi llatí per aquelles enclotades.

En fer la restauració d'aquesta església, s'han tret els nínxols que es veuen enganxats en la seva paret en la present fotografia i que l'enlletgeixen; també s'ha tret la campana que es veu al campanar, retornant-hi l'antiga columna i capitell que dividien la finestra en dos arcs. S'ha reparat també l'església de la casa amb què es veu junta, posant al descobert unes arcades com una mena de claustres que es troben a la dreta de l'església. Però el descobriment més important fou el de les pintures murals que es trobaven en el seu interior; unes d'elles, figurant el Traspàs de Sant Tomàs de Cantourbery, en un petit absis de mà dreta, en un estat perfectíssim. Les altres, que ocupen tot l'absis de l'església, en força mal estat i amb la particularitat de què sota d'elles se n'hi descobreixen unes altres de més antigues.

En l'interior de l'església es conserven avui dos esplèndids retaules d'una valor extraordinària.

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

**JOGUINES
PERFUMERIA**

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferrixa, 18 - Tel. 1983 A.

DE FILATÈLIA

DE FRANQUEIG

EN determinats països, per no dir en la majoria, quan una lletra és mancada de franqueig, l'oficina de correus adhereix a l'envelope segells taxa d'una valor equivalent a la manca de franqueig.

La lletra segueix son curs sense la

correus controla una lletra que no és franquejada o bé ho és insuficientment, omple un volant que es remet al remitent, si és conegut, i, en son defecte, al destinatari.

Quan la persona interessada rep l'avís, s'assabenta que a l'administració X hi ha detingut un objecte adreçat a o per a ella, a qual objecte hi manca tal quantitat en segells de correu per estar degudament franquejat.

Aleshores s'han d'adjuntar al volant els segells reclamats i remetre-ho a l'administració d'on prové l'avís.

Segells taxa, de Portugal, d'Hongria i de Silèsia Oriental

més petita interrupció ni retard. El carter, en lliurar la lletra cobra al destinatari la quantitat que els segells taxa li indiquen. Aquests segells són de dibuix diferent al dels usats en el franqueig, a fi i efecte que el carter amb un sol cop d'ull s'adoni que la lletra que lliura ha de pagar la taxa.

Això és molt pràctic.

A Espanya, quan l'Administració de

L'administració rep els segells, els adhereix a l'objecte corresponent i aquest segueix son curs.

Aquestes disposicions no regeixen per a la correspondència amb destinació a l'estranger. Si no porta franqueig, la correspondència segueix son curs, mes, en ésser lliurada al destinatari, aquest ha d'abonar el doble de l'import deixat de franquejar. IGNOTUS

SI A LA NIT PLOU

Que és dolça la son si a fora plou! Veuràs que primer el vent udola i xiscla com una ànima en pena, i les persianes truquen esbojarradament a les finestres.

Llavors t'estrenys bé els llençols damunt del pit, i una esgarripança de benestar et fa riure el cor.

Després els follets fan sonar els seus

tamborins damunt la teulada, amb un ritme tot viu que et va cloent les parpelles, sota les ales florides dels somnis més finament meravellosos.

I, en mig dels somnis, sento el teu pas dolçament silenciós, que es va apropant.

I un bes, igual que un raig de sol, em fa la son tebiona y manyaga.

LLUÍS VANCELLS UBACH

AQUEST MELÓ!

(Acabament)

SENYOR JOAN.—Al meló.

NOI.—Al meló?

SENYOR JOAN.—Al meló, sí!

NOI.—Voleu saber si tindrà sort o desgràcia, si es morirà aviat...

SENYOR JOAN.—Sóc jo qui l'ha de menester la bona ventura.

NOI.—Ara, home! I doncs, què dieu del meló?

SENYOR JOAN.—Ets ben talòs. No se

MIRET

SENYOR JOAN.—Home! Veïam si riurem! Que et penses que sóc boig?

NOI.—Doncs, voleu saber quants anys té i qui l'estima?

SENYOR JOAN.—Noi! Pleguem!

NOI.—No us enutgeu pas! Però no arribo a entendre per què dintre el meló ha de menester la bona ventura.

t'acut? Si és bo o dolent vull saber.
NOI.—Només això? I jo que en sóc mestre en conèixer melons!SENYOR JOAN.—Santa Rita gloriosa!
Tu coneixes els melons?NOI.—No en trobaríeu pas un altre!
SENYOR JOAN.—De debò? (Pausa molt curta.) Lloat sigui Déu! Ja sóc fe-

liç. Demana'm tot el que vulguis. Com em podia haver estalviat aquests mesos d'engúnies, havent-te conegut abans! Si els sabessis els meus mals de cap!

NOI.—Pels melons? (*Un xic estranyat. Repensant-se.*) Però ja és d'importància, ja, això de conèixer els melons. I quant em donareu si us dic si és bo o dolent?

SENYOR JOAN.—T'està bé deu pessetes?

NOI.—Trobo que és poc deu pessetes, tractant-se d'estalviar-vos tants mals de cap.

SENYOR JOAN.—Vaja, tres duros, té. (*Es treu el portamonedes i els hi dona.*)

NOI.—Només tres duros? Em sembla que...

SENYOR JOAN (*interrompent-lo.*)—Apa, digues si és bo o dolent. Si aquest no és bo, anirem a la parada, tots dos. (*Pausa.*) Escolta, jo ja t'he donat tres duros; i qui m'assegura que el que em diràs serà veritat?

NOI.—La meva esquena. Vindré amb vós, i si en encetar-lo no és ben bo, em podeu donar vint bastonades o cops de corretja.

SENYOR JOAN.—Això són tractes clars! (*Pausa.*) Si sabessis les enrabiades que em costen els melons! (*Pausa.*) Escolta: mentre l'enceti, hauràs d'esperar-te amagat, a la cuina, per exemple, perquè si la sogra sap que ho has encertat tu...

NOI.—Ah! Teniu sogra?

SENYOR JOAN.—Per desgràcia. I mira, he de dir per desgràcia només per mor del melons. Creu que abans ens aveníem molt. Però ara, ella tot és voler melons al punt i jo tot és no encertar-ne cap, ni per equivocació. El pitjor és que tinc por que la meva dona m'avorreixi de tant sentir la sogra que em bescanta tot el dia.

NOI.—Ara sí que comprenc la necessitat que teniu d'encertar un bon meló.

SENYOR JOAN.—I tant!

NOI.—Doncs a fe que heu caigut en bones mans. Justament jo en aquestes coses no m'equivoco mai. Ara, que m'hauríeu de donar més diners.

Estalviar els crits de la sogra, i potser l'arnica i tot, quedar com tot un home davant de la vostra dona, tot això bé val més de tres, de quatre, de cinc, de sis i de set duros...

SENYOR JOAN.—Vaja, te'n donaré vuit. Quan l'hauem encetat, com que tu seràs a casa, te'n faré dur una talladeta i després et donaré cinc duros més, que faran vuit, així.

NOI.—M'hauríeu de pagar ara.

SENYOR JOAN.—Músic pagat no fa bon so.

NOI.—Doncs jo és quan el faig millor.

SENYOR JOAN.—Bé, bé. Ja tens tres duros.

NOI.—Doneu-me'n cinc més i enllestiré de seguida. A hores d'ara, encara que no he fet més que mirar-me'l, ja ho sé com és aquest meló; però per dir-vos-ho vull cinc drets més, si no, que us escridassi la sogra.

SENYOR JOAN.—Ets molt exigent.

NOI.—Gosareu dir que no val vuit duros la pau de casa vostra? No m'ho volíeu donar tot? Si que us en desdieu aviat.

SENYOR JOAN.—Et prometo de pagar-te'ls a casa. (*Pausa.*) I si t'equivocuessis?...

NOI.—Ja us he dit que la meva esquena us en responia. A més a més, us tornaré els diners.

SENYOR JOAN.—No, no, deixa't de tornar els diners. El que vull és que em diguis si aquest meló és bo o dolent.

NOI.—Doncs apa, home, només cal que vós ho vulgueu.

SENYOR JOAN.—Prou que ho vull.

NOI.—Però també heu de voler donar-me els cinc drets. (*Pausa.*) Mireu si n'estic segur que no m'he d'equivocar, que, si no és veritat el que us digui, em podeu donar cinquanta bastonades.

SENYOR JOAN.—Ja són bastonades, ja! I a fe que te les donaria totes cinquanta i ben fortes, si m'enganyessis.

NOI.—I que us he d'enganyar!

SENYOR JOAN.—Veiam, veiam...

NOI.—Els cinc drets...

SENYOR JOAN.—Són massa diners!

NOI.—Em comprometo a triar-vos un

bon meló, si aquest no està ben al punt.

SENYOR JOAN.—Així no ho saps encara si és bo?

NOI.—Que no ho sé? El que no us ho vull dir.

SENYOR JOAN.—Vaja, acabem.

NOI.—De seguida. Em doneu els cinc duros... Us faré una feina ben feta i, a més, aprendreu a conèixer els melons vós mateix. Mai més no hi tindreu cap dubte.

SENYOR JOAN.—Això encara m'agrada més. Té, vaja. *(Es treu el portamonedes i li dona cinc duros.)* Però que vinguis amb mi, sents?

NOI.—Sí, home! *(Guardant-se els diners.)* Ja hem quedat així. Ara, comencem

SENYOR JOAN.—Tant costa? No ho saps?

NOI.—Hem quedat que us diria com els heu de conèixer vós.

SENYOR JOAN.—Sí, sí; digues, digues.

NOI.—Com que vós no hi teniu disposició natural, pel que es veu, cal que us valgueu d'altra cosa que del cop d'ull.

SENYOR JOAN.—Es clar.

NOI.—Doncs ara aprendreu a triar els bons melons. Ja us asseguro que no us guanyarà ningú.

SENYOR JOAN.—Digues, digues.

NOI.—Els podeu conèixer a bell ull; però això no sempre us pot donar bon resultat. De totes maneres, si us fixeu amb el que us diré, no triareu mai cap meló dolent del tot.

SENYOR JOAN.—Mira que amb això ja m'han escamat molt.

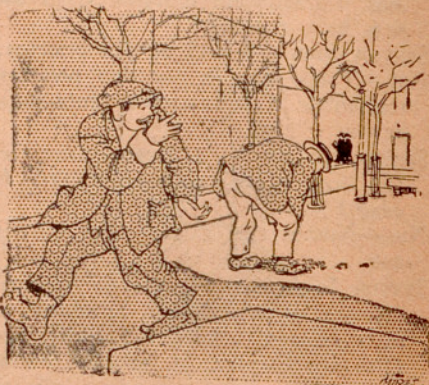
NOI.—Doncs us explicaré de primer la manera d'encertar-ho sempre. Es a dir, us explicaré totes dues maneres. Primer que tot hem de cercar una mena de pedra que fa com unes vetes de color grogós. En aquesta plaça n'hi solen haver.

SENYOR JOAN.—Cap on?

NOI.—Mireu: vós aneu cap a la dreta i jo cap a l'esquerra. En triarem algunes i farem servir la que sigui millor. En aquell recó *(A la dreta)* no fa gaires dies que n'hi vaig trobar una.

SENYOR JOAN.— Doncs hi vaig. I el meló?

NOI.—Aquí mateix està bé. No passarà pas ningú que no el vegem. *(El senyor Joan se'n va cap a la dreta, es gira i el noi fa veure que cull pedres. En ajupir-se el senyor Joan, el noi pren el meló.)*

NOI *(amb el meló)*.—Ai, pobre home! I amb quin gust me les donaria les cinquanta bastonades! Adéu, mestre! *(Fuig tan de pressa com pot, per l'esquerra, girant-se i fent ganyotes al senyor Joan.)*

SENYOR JOAN *(un xic després)*.—D'aquestes tres potser alguna en servirà. *(S'aixeca i es gira. En veure que el noi i el meló no hi són, li cauen les pedres a terra i resta aclaparat. Es duu les mans al cap amb desesperació y exclama.)* Ai, el murri!

VICTÒRIA DELCLÒS

FLOR MÍSTICA

*Tens un mirar tot malaltis,
ple de romàntica tristesa!...
Tens un mirar tot ple d'encís,
sublim tresor de la bellesa!*

*Ell m'ha parlat de ta bondat,
i fins m'ha dit que ets tota pia!...
Que ets tota pura!... Sens pecat,
com una ombra de Maria!...*

JOAN MARTÍ I APARICI

CASA ARBIOL

Sastreria, Camiseria i Similars

Secció especial
a mida

Trajos llana per
a nen, des de
12 ptes.

Trajos llana per
a home, des de
35 ptes.

La **Casa Arbiol** farà un obsequi a tots els mainadistes que hi comprin.

Hospital, 91 - Sucursal: Clot, 43 - BARCELONA

COL·LEGIALS

CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7
Plaça Santa Anna, 9
Tapineria, 33

HULES I IMPERMEABLES
ROSICH, S. A.
BARCELONA

Puré Permanyer

INDICADÍSSIM
per les criatures

Es ven a tot arreu i en el dipòsit

PASSEIG COLOMB, 2
Telèfon 2826 A.

Una troballa

—Veig, senyora, que els seus fills van sempre molt elegants.
—Digui'm on els fan la roba, que hi portaré el meu nen gran.
—Vaig a **LA REFORMADORA** (*)
Hi porto els vestits usats, i els trajos que em fan pels nens els cauquen que ni pintats.

(*) Trafalgar, 9, 1r, tocant P. Urquinaona

Sals naturals purgants

MEDIANA DE ARAGÓN

PURGANT-SE a temps s'eviten moltes enfermetats. Això s'aconsegueix tenint a casa una ampolla de **SALS naturals PURGANTS de MEDIANA DE ARAGÓN**, que val 3 pessetes a totes les farmàcies.

El prospecte indica la dosi per adults, senyores i nens, ja sigui com purgant, laxant o depuratiu.

La composició de Sulfat de Sosa i Sulfat de Magnèsia naturals constitueixen la millor fórmula, evitant els basqueigs i còlics que produeixen certa mena de purgants salinosos.

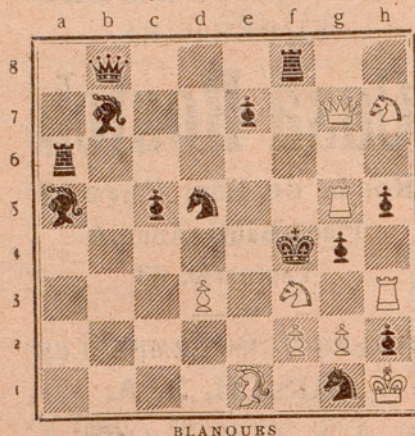
Venda a l'engròs: Aragó, 228 - BARCELONA

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS.—Tercer Concurs de Problemes d'Escacs. Any 1919

Sisè premi: JOSEP PALUZIE

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema del número anterior: D d 1 - c 2

ENDEVINALLES

TARGETA, per JOVENTUT

Arcadi A. Surell

Mollet

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom de dues viles catalanes.

Endevinalla extraordinària, amb premi
Núm. 23

IX
T VOCALS T ORACIÓ T

(NOTA. — Les solucions a aquesta endevinalla, han de dirigir-se precisament a la casa Arbiol, Hospital, 91, Sastreia. Entre els endevinaires, aquella casa sortejarà llibres de la Biblioteca de LA MAINADA).

Ens plau fer saber al mainadista Joan Queraltó, que ha trobat la solució de totes les Endevinalles extraordinàries publicades durant el mes de setembre darrer, pot passar per la Casa Arbiol, Hospital, 91, a recollir el volum que més li agradi dels publicats per LA MAINADA.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif numèric: Portugal. — A la targeta: La pell emporcadana. — A l'endevinalla extraordinària: Les parts són: 16, 24, 32, que sumades donen 72 i dividides per 2, 3 i 4 respectivament donen el número 8.

Correspondència de LA MAINADA

D'entre tots els originals rebuts aquesta setmana, seran publicats tots o part dels de nostres benvolguts col·laboradors Moisès Aran Solé, P. Amat (els el rei dels retallets; la consulta que fas, un diccionari qual-sevol te la resoldrà); J. Bernadell, Martí Bas, A. Casanovas, Mercè Virgili, F. Vallès, R. Comas, Rives (vostè és un «as» en això dels logogrifs i de les xarades); Joventut, i Francesca i Rita Porrera.

F. Clotet: Anirà. Escriguí en una sola cara del paper, una altra vegada.

Dolors Moragas: Podries garantir-me l'originalitat d'aquesta poesia?

Joventut: Massa escrupolós. No hi he sabut veure res, i ja veu com molta gent ho ha endevinat...

P. Pellicer: Amic, em sembla que escrius sense tu ni so.

M. Aran: Tenim fulls de novel·la solts per substituir els que manquen o estan en mal estat. Del *Kalbris* encara no està determinat el que farem.

Afectuoses salutacions a tots! EL SECRETARI

...

Els eixerits endevinaires

Han endevinat tots els passatemps del número 124, els eixerits mainadistes Albert Baldà Amat, Ramon Vidal, Rita i Francesca Porrera, i Josep M. Oliver i Carrion.

Han endevinat solament el logogrif i la targeta, les benvolgudes mainadistes Montserrat i Joáneta Ponsale i Godó.

Trenca-closques n.º 22, amb premi

Heu's aquí una dida dormitega, a la qui ha escapat el nen. On és?

La solució pot remetre's resseguint la seva silueta amb tinta o llapis de color damunt el gravat, o bé dibuixant-la en paper a part, els que no vulguin fer malbé el número. — Sortejaem cinc llibres entre els solucionistes que ho encertin.

Tipografia Catalana - Vich, 16 - Tel. 1471 G.